

voor geopend. Het emotioneele van zoo'n geval heeft Lamorna Birch hier op verdienstelijke wijze vertolkt; vooral in zijn rotsblokken op den voorgrond heeft hij de kleurschoonheid, die hun in de natuur zal eigen geweest zijn, krachtig doen uitkomen, waar-schijnlijk zelfs verdiept. In de schittering van zijn groenen en blauwen, gelen en rooden schijnt mij de verbeelding van den schilder niet minder aandeel te hebben dan de natuur. Er is een noot van lyrisme in het werk, harmonisch saamklinkend met het wezen der natuurlijke dingen, de epische schoonheid van het levensgeheel: het saamtreffen van twee schoonheden, de schoonheid der natuur en de schoonheid van des kunstenaars vizie, de schoonheid, die van God en de schoonheid, die van den mensch is, de epische, en de lyrische schoonheid, zooals dat in een evenwicht en harmonie van krachten, waarin nu de eene dan de andere zich sterker doet gelden, in alle piktorale of illustratieve verbeeldingen van het natuurleven het geval is. En, dieper beschouwd, in alle verbeeldingen van welken aard ook.

De landschapschilders, die wij hier genoemd hebben, hebben meer uitsluitend van het landschap hun studie gemaakt, maar er is ook nog al wat landschap van hen, die tegelijkertijd of zelfs in de eerste plaats figuurschilder zijn. Er zijn hier onder de op den voorgrond tredende schilders — het

staat ook in verband met de opleiding hier — maar weinigen, die geen figuurschilder zijn.

Sargent o.a. heeft op deze tentoonstelling een mooi stukje „Master and pupils”, zeer sprekend in zijn luminositeit en kleurenhartstocht, — eenige figuren op het mos bij een bijna drooge, met rolsteenen bedekte bedding van een beek gezeten. Heel mooi is daarin de filtering van het licht door het geboomte, fonkelend op de zoden en het gesteente. En verder bevat de tentoonstelling eenige fel-kleurige reïssimpresies uit Tyrol en elders van dezen schilder, sterk gezien en genoteerd; maar zij geven toch niet veel meer dan het uitwendig aspekt der dingen, niet de stemming, niet de ziel van het landschap.

Dieper gaat Clausen met eenige zijner kleinere tafereelen. Hij is bijzonder gelukkig in het weergeven van de atmosferische stemming. Zoo in het stukje „Wintermorning” waarin een jonge vrouw aan de ontbijttafel zit, terwijl een roodig uit-nevelenbrekend, warmte-missend winterzonnetje door het glas van de serre-deuren gluurt en zijn merk van kilheid op de heele voorstelling zet; zoo in „The Valley”, waarin hij eenige arbeiders, met landelijke werkzaamheden bezig, in een zon-doortintelde ruimte geplaatst heeft. Stukjes, weinig opvallend onder de massa van het tentoongestelde, maar die veel interessants hebben.

THE HON. C. N. LAWRENCE, DOOR WALTER W. OULESS R. A.
(MET VERGUNNING VAN DEN SCHILDER).